

Patent derpaa, som allerede tidligere er opfundet. Det kan ikke nytte, at man henviser til, at der bliver givet et foreløbigt Patent, og at Enhver kan melde sig, som har Noget at klage over, at Patentet er givet; thi hvormange Enkelte ere virkelig meget stærkt interesserede i, at et saadant Patent ikke gives? Det er kun meget Faa, med hvem det er Tilfældet, og en stor Del af dem, hvis Opfindelser blive patenterede her i Landet, og som tidligere have faaet Patent derpaa, ho i Udlandet, men hvorledes skulde de komme til Kundskab om, hvad der gives Patent paa eller ikke? Det forekommer mig, at dette er en overmaade daarlige Tilfætning til den iforveien efter min Mening meget uheldige Lov.

Indenrigsministeren (Tobiesen): Det Forslag, som foreligger fra Flertallets Side, er jo, som den ærede Formand alt har udtalt, egentlig i den Væsentlige eet sammenhængende Forslag. Jeg vil derfor, idet jeg udtaler mig om det, udtale mig om Hovedforslagene, nemlig de under Nr. 2, 6, 8 og 9 stillede Forslag, under Et. Man kan ikke se bort fra, at en Patentlov til en vis Grad har en international Karakter; den har jo ubetinget et Omraade, der ligger udenfor selve Landets Grændser, og det er derfor naturligt, at man, naar man vil tage Patentlovgivningen under Overveielse, tager Hensyn til, hvorledes den almindelige Strømning paa andre Steder maa anses at være med Hensyn til dette Thema. Nu tror jeg, at det forholder sig rigtigt, naar den ærede Ordfører ved 1ste Behandling af denne Sag oplyste, at der virkelig i de sidste Aar har oparbejdet sig den Anskuelse, at det Offentlige burde have et vist Indseende med Patenters Udstedelse, at man burde forlade det franske System, som jo er det oprindelige, hvorefter en hel Cyklus af andre Patentlovgivninger har uddannet sig, hvilket System jo medfører, at Opfinderen uden Videre udtager Patent og dernæst lader det være alle Bedkommendes Sag at søge ham ved Domstolene, forsaavidt de ville gjøre Indsigelse mod den Ret, han ad den Vej har søgt at forskaffe sig, med andre Ord, at man ikke vil saa at sige kaste Patenter ud mellem Publikum, men at Staten vil holde en vis Haand over, at Patenter kun meddeles, forsaavidt de rette Betingelser for deres Udstedelse ere tilstede, og at man derfor vil have en vis Forhandling med den, der vil udtage et Patent, forinden dette meddeles ham. Jeg har ikke kunnet negte, at en saadan Strømning vistnok er tilstede, og at den har skaffet sig Udtryk saavel i den engelske og amerikanske Lovgivning, som i de Udtalelser, der af den ærede Ordfører ere nævnte som fremkomne i de allerfæneste Aar i Tydskland. Naar vi nu altsaa tage dette Thema under Behandling, saa forekommer det mig, at man i alt Fald ikke vilde kunne gjøre nogen væsentlig Indvending imod, at vi sloge ind i den Retning, som efter al Sandsynlighed vil være den

der nærmest vil blive fulgt, naar andre Lande ville tage en Reform i deres Patentlovgivning under Overveielse. Jeg har derfor fundet, at det Forslag, der her er stillet, i det Hele taget maa anses for at holde en god Mellemvej mellem de Patentføgendes Ret og det Tilsyn, som Staten bør have med disse Forhold, og jeg kan derfor i det Hele taget anbefale det ærede Thing at vedtage det Forslag, som i den Retning er fremkommet fra det ærede Udvalgs Side. Det er jo imidlertid en Selvfølge, at den Betingelse, som jeg maa stille for at kunne slaa ind paa denne Vej, er, at der stilles til Indenrigsministerens Raadighed de fornødne Midler, til at faae den sagkyndige Kommission tilstede, som skal tage de Spørgsmaal under Overveielse, hvoraf Patenters Meddelelse afhænger. Hvis disse Midler skulde blive mig negtede — og jeg antager, at det Bøsel, som her efter Samraad med mig er blevet foreslaaet, er det Mindste, jeg i den Henseende kan nøies med — vil det være mig umuligt at gennemføre Loven i denne Skikkelse. Jeg maa i saa Tilfælde trække mig tilbage fra at kunne medvirke til, at en saadan Institution som en Patentkommission stables; thi det er rigtigt, som den ærede Ordfører har fremhævet, at en af de Grunde, der have maattet bestemme Regjeringen til nu at fremlægge et Forslag til en saadan Lov, er den, at Regjeringen ikke mere kan gjøre Regning paa at have til sin Raadighed den sagkyndige Assistance, som er nødvendig til den foregaaende Undersøgelse, idet den velvillige Assistance, der er ydet fra den polytekniske Lærestalt, nu, da Patenternes Antal tiltager saa betydeligt, ikke mere vil kunne fordrø eller modtages eller vil blive ydet uden Bederlag. Det forekommer mig, at naar man fastholder, hvad der er nævnt i Endringsforslaget under Nr. 10 f., at naar de lovbestemte Betingelser ere tilstede, vil Patentet blive meddelt, saa har man tilstrækkelig værnet om, at Bedkommende, der søger Patentet, ogsaa har en Ret til at faae det, naar de i Loven nævnte lovbestemte Betingelser ere tilstede. Jeg vil indrømme, at man maa tillægge den Indvending, der er fremhævet fra det ærede Mindretals Side, at der ikke findes nogen Appel mod disse Forhold, en vis Værd, men Spørgsmaalet er dog, om det kunde anses for at være rimeligt, om man her i Landet, hvor Patenterne dog ikke meddeles i noget stort Omfang, vilde indrette en særlig Domstol, til hvilken man kunde appellere de Forhold, som henhørte dertil. Jeg antager, at man i ethvert Tilfælde maatte se Patentvæsenet udvikle sig i en langt betydeligere Grad, hvis man vilde gaa til et saadant Skridt som at indrette en Domstol, til hvilken man kunde indanke de Afgjørelser, der havde fundet Sted af Patentkommissionen. Jeg kan saaledes i det Hele taget slutte mig til Forslaget, men jeg vil dog allerede nu gjøre opmærksom paa, at jeg anser det for nødvendigt mellem 2den